

zadní kapsy kalhot. Ještě jednou jsem vrhl pohled do zrcadla, dotkl jsem se rukou kabátu, kde jsem měl na prsou ukryty dokumenty. Byl jsem připraven postavit se mu tváří v tvář.

Cítil jsem se hluboce klidný a odhodlaný. Šlo přece o Bianku, a co bych pro ni nebyl schopen učinit! Rozhodl jsem se, že se Rudolfovi s ničím nesvěřím. Čím blíže jsem ho poznával, tím pevněji jsem byl přesvědčen, že je nízkého rozletu, neschopný povznést se nad všednost. Měl jsem už dost jeho obličeje, tuhnoucího nepříjemným překvapením a blednoucího závistí, jímž vítal každý můj nový objev.

V zamyšlení jsem rychle přešel nevelkou vzdálenost. Když se za mnou s třeskem zavřela velká železná brána, chvějící se tlumenou vibrací, vkročil jsem okamžitě do jiného podnebí, do jiného vzduchu, do cizího a chladného okolí velkého roku. Černé větve stromů se rozrůstaly v odlišný a odtržený čas, jejich ještě bezlisté vrcholky mířily černou vrbovou vidlicí na vysoko plující bílé nebe jakési jiné a cizí sféry, uzavřené ze všech stran alejemi – odlehlé a zapomenuté jako zátoka bez odtoku. Hlasy ptáků, ztracené a potichlé ve vzdálených prostorách tohoto rozlehlého nebe, přistříhovaly ticho jiným způsobem, braly je do díla v zamyšlení, těžké, šedé, opačně zrcadlené tichým rybníčkem, a svět padal bez rozmyslu do tohoto zrcadlení, tíhl, pln vzrušení, k tomuto velkému, všeobecnému, šedému zamyšlení, k těm obráceným vývrtkám stromů bez konce ubíhajících, k té velké rozechvělé bledosti bez hranic a bez cíle.

Hlavu zvednutou, chladný a do hloubi duše klidný, dal jsem se ohlásit. Uvedli mě do zcela temné haly. Vládlo tam pološero,

vibrující tichým přepychem. Vysokým otevřeným oknem jako otvorem flétny proudil vzduch ze zahrady v mírných vlnách, balzamic-ký a zdrženlivý, jako do pokoje, v němž leží nevléčitelně nemocný. Tyto tiché závany, vnikající neviditelně filtrem záclonek lehce oddychujících, mírně vzedmutých zahradním vzduchem, oživovaly předměty, vzbouzely se s povzdechem, lesklá předtucha přebíhala v bázlivých pasážích řadami benátských sklenic v hluboké vitríně, listí tapet šelestilo vyplašeně a stříbřitě.

Potom tapety pohasínaly, zastíraly se stínem a jejich vypjaté zamyšlení, po léta natlačené v těch houštinách plných temné spekulace, se uvolňovalo slepým blouzněním vůni a prudce vyvolávalo představy jako staré herbáře, po jejichž vyschlých prériích se kmitají hejna kolibříků i stáda bizonů, stepní požáry i hloučky pronásledovatelů, mávajících skalpem u sedla.

Podivná věc, jak ty staré vnitřky domů ne a ne najít klid nad svou vzbouřenou, temnou minulostí, jak se v jejich tichu stále kdosi pokouší znovu inscenovat dokonané a zapadlé příběhy, jak se stejné situace znovu a znovu tvoří v nespočetných variantách, popírány na všech stranách neplodnou dialektikou tapet. Tak se rozkládá toto ticho skrz naskrz zkažené a zdemoralizované v tisícinásobných úvahách, v osamělém přemýšlení, a bloudivě obíhá tapety v nesvětelných záblescích. Proč to skrývat? Cožpak tu nemuseli noc co noc uklidňovat to nadměrné rozčilení, nahromaděné třesnění horečky, tišit je injekcemi tajemných drog, jež je odváděly do rozlehlých, konejšivých a mírných krajín, plných vzdálených vod a zrcadlení – mezi rozestupujícími se tapetami?